

Alt av nåde!

Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke mer nåde»
Rom. 11,6.

Villfarelsens vei

Av C. O. Rosenius

Jeg glemmer det som ligger bak og strekker meg ut etter det som er foran! Fil. 3, 14

Hva var det apostelen hadde bak seg, og som han gjerne ville glemme?

Det var i første rekke alt det gode som han kunne rose seg av, og som han regner opp i Fil. 3, 5-6. Her sier han at han hadde det som han kunne sette sin lit til også i kjød: «Jeg er omskåret på den åttende dag, av Israels ætt, av Benjamins stamme, en hebreer av hebreere, overfor loven en fariseer, i nidkjærhet en forfølger av menigheten, i rettferd etter loven ulastelig.»

«Men,» sier han videre, «det som var meg en vinning, det har jeg for Kristi skyld aktet for tap. Jeg akter det for skarn, for at jeg kan vinne Kristus og finnes i Ham, ikke med min rettferdighet, den som er av loven, men med den som fåes ved troen på Kristus, rettferdigheten av Gud på grunn av troen.»

Så redd var Paulus for noen innblanding av egen trøst at han i

spørsmålet om frelse til og med holdt lovens rettferdighet for skarn. Så ren ville han ha sin samvittighet for alt sitt eget, og helt og holdent grunne sin rettferdighet på Kristus. Derfor ville han glemme alt som kunne fordunkle og besmitte den evangeliske tro som han anså for å være øyet og hjertet i det indre menneske, og som alt lys og liv berodde på.

Vi gleder oss ofte når vi finner noe som kan gi oss den smigrende trøsten at vi i alle fall ikke er de verste. Men for Paulus var det en gru og en plage når hans egenrettferdige natur ville trøste seg selv. Hvor mye hans synder enn bedrøvet og forskrekket ham, var han likevel langt mer redd for egenrettferdighetens trøst.

Se da for en ømtålig og vår ting troen er!

Se hvor nødvendig det er å våke mot vår dyptsittende egenrettferdighet.

Hvem går inn, og hvem skal ute stå?

Av N. J. Laache

Av David. En salme. Jordan hører Herren til – og alt det som fyller den, verden og de som bor der. For Han har grunnlagt den på hav og stilt den fast på strømmer. Hvem skal stige opp på Herrens berg? Hvem skal stå på Hans hellige sted? Den som har skyldfrie hender og et rent hjerte, som ikke har vendt sin hu til løgn og ikke sverger falskt. Han får velsignelse fra Herren og rettferdighet fra sin frelses Gud. Dette er deres ætt som spør etter Ham – som søker ditt åsyn – Jakobs barn. Sela. Løft hodene, dere porter! Og dere evige dører, løft dere, så herlighetens konge kan dra inn! Hvem er denne herlighetens konge? – Herren, sterk og veldig. Herren, mektig i strid. Løft hodene, dere porter! Og dere evige dører, løft dere, så herlighetens konge kan dra inn! Hvem er denne herlighetens konge? – Herren, hærskares Gud, Han er herlighetens konge. Sela. Slm. 24,1-10

David har skrevet denne salmen til paktsarkens flytning til Sion, som herlighetens konge selv dro opp dit med - for arken og nådestolen var Herrens trone i Israel.

Den samme herlighetens konge er ingen annen enn vår Herre Jesus Kristus, som kommer til oss full av nåde og sannhet, og drar inn til Sion - den kristne menighet - ved sitt evangelium. Han er hele verdens Herre – Han setter bom for vannets stolte bølger, og himlenes hærer adlyder Hans bud. Vår frelses fyrste er Herren Sebaot (hærskares Gud) – verdens dører åpner seg for Ham, og Han drar frem med seier over døden og helvete.

Men hvem skal stige opp på Hans berg? Hvem har samfunn med den Hellige? Svar: Jakobs barn - de

troende - ingen annen. Ikke navnkristne, ikke søndagshellige, bare oppriktige, sanne og ærlige sjeler. Skulle Jesus Kristus være konge for hyklere og løgnere, for hjerteløse, kalde, urene mennesker, eller for hovmodige, selvgode og egenrettfærdige ånder? Skulle slike være den Helliges folk? Ingen bedra seg selv! Å, om dere nå ville høre!

Men heller ikke må noen fortvile, som ser sin synd med sorg og smerte – de elendige som vil frelses får rettferdighet og renhet av herlighetens konge selv. Den som oppriktig bekjenner sin synd og vil helliggjøres, skal Han ingenlunde støte ut. Nettopp for slike har Han bygd sitt Sion, og av slike danner Han seg sitt hellige og herlige folk.

Prøv meg, o Gud, og ransak mitt hjerte og se om jeg er av sannheten. Du vet hvor tilbøyelig jeg er til å bedra meg selv – bevar meg fra det,

og gi meg et oppriktig hjerte. Du ser jo, at dette er min inderlige bønn. La meg høre ditt folk til i sannhet. Amen.

Evangeliet for fattige

Av D. L. Moody

Les: Luk. 4, 16 – 22

Hvem skal evangeliet forkynnes for?

Det er et slags folk som synes, at evangeliet er svært godt for drankere, tyver og lasaroner. Selv er de egenrettferdige nåtidsfariseere, som ikke behøver det.

Men evangeliet er *for alle*.

Det var noe nær det siste Guds Sønn sa på jorden «Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for all skapningen!» (Mrk. 16,15).

Når vi kommer til evangeliet, er det ingen forskjell - rik og fattig betjenes på den samme måte – de lærde og de ulærde, alle har bare den ene og samme vei, som de kan komme inn i Guds rike gjennom, og det er ved å tro på den Herre Jesus Kristus.

Nå uttalte Jesus disse ord, etter at Han hadde smakt døden for alle mennesker. Getsemane lå nå bak Ham; Golgata med all dets gru var passert; Han var nettopp ferdig til å gå hjem og innta setet ved Faderens

høyre, og Han ga nettopp disiplene sitt avskjedsbudskap. Han gav dem deres livskall, å gå ut i all verden og forkynne evangeliet for all skapningen: «Den som tror og blir døpt, skal bli frelst; men den som ikke tror, skal bli fordømt.» (Mrk. 16,16).

Jeg synes jeg ser hele hin lille skare, som sto omkring Ham, hine ulærde menn fra Galilea, disse fiskermenn som hadde hatt selskap med Ham i tre år. Jeg ser tårer trille nedover kinnene deres, idet Han talte om å forlate dem; og en av dem sto visst og tenkte på, at Han ikke kunne mene det – for Jesus hadde et vanskelig arbeid med å få dem til å tro, at

evangeliet skulle forkynnes for hedningene.

Det syntes, som om jødene ville

beholde evangeliet bare for Palestina. Men ved Guds nåde strømmet det utover. Det måtte strømme ut til hele verden, fordi Jesus hadde gitt befaling om det, og disiplene skulle gå til alle verdenshjørner med evangeliet.

Men jeg kan tenke meg Peter si: «Herre, skal jeg virkelig forkynne evangeliet for dine bødler i Jerusalem?» Og at Jesus svarte: «Gå og let opp nettopp den mann som satte den pinefulle tornekrone på mitt hode, og forkynn ham evangeliet. Si ham, at han skal få en krone i mitt rike uten noen torner; at han kan få sitte med meg på min trone, om han vil motta frelsen som en fri gave. Let opp den mann som spyttet meg i ansiktet og si ham, at han kan bli frelst ved mitt blod som fløt på Golgata. Gå og si til den mann som stakk spydet i min side, at

frelsens vei er åpen. Si ham, at i mitt hjerte har jeg bare kjærlighet for ham. Gå og forkynn evangeliet for *all* skapningen!»

Og etter at Han var fart opp, ser vi Den Hellige Ånd komme ned på pinsens dag, og de begynte alle å forkynne. Se nå Peter stående der og forkynne Herrens evangelium for syndere. Og som Bunyan sier: «Dersom en Jerusalemsynder kan bli frelst, så er det nåde for oss alle.»

Tror du Han spotter oss? Tror du Han forkynner deg evangeliet og holder tilbake fra deg kraften til å motta det? Evangeliet forkynnes nå for *all* skapningen. Og tror du ikke da, at Han er villig til å frelse enhver skapning på jordens overflate?

Å, for en fryd det er å forkynne

et evangelium som gjelder for alle.

I den rette hensikt!

Av Martin Luther

Det er ikke noe galt i å bygge kirker. Men det er galt hvis dette får en til å glemme tro og kjærlighet og en gjør det i den mening at det er en god gjerning, og at en derved vil fortjene noe av Gud. *Den eneste*

grunn til å bygge kirker er at de kristne kan komme sammen for å be, høre forkynnelse og motta sakramentet.

Når denne årsak ikke lenger er til stede, skal man rive kirkene ned igjen, slik som man gjør med andre hus når de ikke er til nytte lenger.

Forkastelse og frelse

Av Martin Luther

Jerusalem, Jerusalem! Du som slår i hjel profetene og steiner dem som er sendt til deg! Hvor ofte jeg ville samle dine barn, som en høne samler kyllingene sine under vingene. Men dere ville ikke. Se, huset deres skal bli liggende øde! For jeg sier dere: Fra nå av skal dere ikke se meg før dere sier: Velsignet være Han som kommer i Herrens navn! Mt. 23, 37-39

Hans to vinger er de to testamenter i den hellige Skrift. De brer Hans rettferdighet over oss og fører oss under Ham. For Skriften lærer oss at vi blir frelst ved Hans rettferdighet i troen.

Slik er dette og alle andre evangelier Hans vinger eller sannhet. For de lærer alle Kristus på denne måten, likevel tydeligere på ett sted enn på et annet. Tidligere har vi hørt at Han kalles lys og liv, Herre og hjelper. Her sammenlignes Han med en høne. Med det oppmuntres vi mer til troen jo lenger vi kommer. Hans legeme er Ham selv eller den kristne menighet. Hans varme er Hans nåde og Hellige Ånd.

Se, hvilket trøsterikt bilde! Han vil så gjerne samle oss under seg. Han brer ut sine vinger og lokker på oss. D. e.: Han forkynner og lar forkynne de to testamenter. Han sender profeter, vise og skriftlærde til Jerusalem og til hele verden. Men hva skjer? Vi vil ikke skjule oss under Ham. Særlig de hovmodige kristne, de strider imot med sine gode

gjerninger. De vil ikke erkjenne at troen er så nødvendig og salig. De vet ikke av noen fare. De lar heller ikke sitt eget strev være udugelig til frelse. Ja, de blir selv rovdyr som sluker og forfølger kyllingene og hønen; dreper profetene og steiner dem som blir sendt til dem. Men hva lønn får de? Hør nå! Det er skrekkelige ting du får høre.

*Se, huset deres skal bli liggende øde! Hvilken forferdelig straff! Det ser vi på jødene. De har så lenge drept profeter at Gud ikke vil sende dem flere. Han har nå latt dem gå over 1600 år uten preken og uten profeter. Han har tatt sitt Ord fra dem, og trukket vingene til seg, og slik er deres hus øde. Ingen arbeider på deres sjel. Gud bor ikke blant dem mer. De har fått det som de ønsket, som Slm. 109, 17 sier: *Han elsket å forbanne, og forbannelse kom over ham. Han hadde ingen glede i å velsigne, og velsignelse ble langt borte fra ham.**

På den måten kommer alt det blod

over dem som er utgytt på jorden, og dette ord er oppfylt på dem.

Dette må vi hedninger tenke vel over. *Vi er ikke bedre enn jødene.* Vi har også forfulgt Kristus og ikke blitt stående i troen. Derfor er også vårt hus blitt øde og våre vingårder forlatt. Vi har ikke mer noen erkjennelse av troen, ikke noe kristelig liv, ingen kjærlighet, ingen Åndens frukt, men bare torn og tistel, det vil si, øyentjeneste og hyklери.

Herre Gud, alle ting er helt nedrevet og tråkkes nå under fot! Herre Kristus, vi elendige mennesker er i disse siste vredens dager altfor meget øde og forlatt! Våre hyrder er ulver, våre voktere er forrædere, våre beskyttere hater oss, våre fedre er mordere og våre lærere forførere. Akk, akk! Når? Når? Når vil din strenge vrede holde opp?

Til slutt får jødene likevel denne trøst: *Fra nå av skal dere ikke se meg før dere sier: Velsignet være Han som kommer i Herrens navn!*

Disse ordene talte Kristus tirsdag etter palme-søndag, og de er slutten på Hans forkynnelse her på jorden. Derfor er de enda ikke oppfylt, men må oppfylles. De tok nok imot Ham en gang på palmesøndag, men det er ikke nok. For disse ordene: *Fra nå av skal dere ikke se meg*, er ikke slik å forstå at de ikke skulle se Ham mer legemlig. De så Ham jo dade korsfestet Ham. Men Han mener at de ikke skal se Ham mer

som forkynner og Messias, som Han var sendt og kommet til. Hans embete og Han i sitt embete skal ikke mer sees blant dem. Denne preken skal være den siste. Nå vil Han slutte det embete Han var sendt til.

Det vil da vises at jødene enda skulle si til Kristus: *Velsignet være Han som kommer i Herrens navn.*

Det har også Moses forut forkynt, der han i 5. Mos. 4, 30-31 sier: I de siste dager, da skal du omvende deg til Herren din Gud og høre på hans røst. For Herren din Gud er en barmhjertig Gud. Han skal ikke slippe deg og ikke la deg gå til grunne. Han skal ikke glemme pakten med dine fedre som Han stadfestet med ed.

Likeså Hos. 3, 4-5: For i mange dager skal Israels barn sitte uten konge og fyrste, uten offer og billedstøtte, uten livkjortel og husguder. Deretter skal Israels barn vende om og søke Herren sin Gud og David, sin konge (d.e.: *Kristus*). Bevende skal de søke Herren og Hans gaver i de siste dager.

Og Asarja i 2 Krøn. 15, 2-4: Dersom dere forlater Ham, skal Han forlate dere. I lange tider var Israel uten den sanne Gud og uten prest som lærte dem, og uten lov. Men i sin trengsel omvendte de seg til Herren, Israels Gud. De søkte Ham, og Han lot seg finne av dem.

Disse ord forstås ikke om andre enn de nærværende jøder. For tidligere har de ikke noen gang vært uten fyrste, uten profeter, uten prester, uten lærere og uten lov. Her stemmer Paulus overens i Rom. 11, 25-26:

Forherdelse er for en del kommet over Israel, inntil hedningenes fylde er kommet inn. Og slik skal hele Israel bli frelst.

Gud gi at den tid snart måtte komme! Vi vil håpe det. Amen.

Og når vi ser på situasjonen for dem i dag, ser det unektelig ut for at dette Luthers håp for dem er i ferd med å oppfylles. **Red.**

Langfredag

Av O. Handegaard

Les: Luk. 22, 39 – 23, 46

Denne dag har fått navnet Langfredag, og av hvilken grunn, det er kjent av oss alle, like fra vi var små.

Ved å betrakte vår tekst, vil vi få se at navnet passer til dagens begivenhet. Det som skjedde på denne dag, er det viktigste som har skjedd på jorden siden den ble skapt. Det var en lang og gruffull dag for vår dyrebare frelser, og dens begivenhet burde bringe oss alle i støvet og til å rope ut: Herre, jeg har syndet og gjort det som er ondt i dine øyne.

Dersom den himmelske Far hadde befridd sin Sønn fra den smertefulle lidelse på denne fredag, var ikke noe menneske blitt frelst, så hadde vi

ikke kunnet vente annet etter vår bortgang fra dette liv enn en evig bortkastelse fra Guds ansikt i den evige pine, som er beredt for djevelen og hans engler.

Måtte Gud ved sin Hellige Ånd få velsigne vår betraktning til sitt navns ære og pris og våre sjeler til oppbygelse i tro og gudfryktig liv.

Det avsnitt av dagens tekst, som vi med Guds bistand vil feste vår oppmerksomhet ved, lyder som følger: «Da Han kom til stedet, sa Han til dem: Be at dere ikke må komme i fristelse. Og Han slet seg fra dem, omtrent så langt som et steinkast. Der falt Han på kne, bad

og sa: Far, om du vil, så la denne kalk gå meg forbi! Men la ikke min vilje skje, bare din. Da viste en engel fra himmelen seg for Ham og styrket Ham. Og Han kom i dødsangst og bad enda mer inntrengende, og svetten Hans ble som blodråper som falt ned på jorden.»

Bønn:

Ja, velsigne oss, dyrebare frelser! Når vi usle støv i denne time tar oss fore å betrakte din store smerte og lidelse for våre mange og store synder, å kjære Herre Jesus, la det gå oss riktig til hjerte, hva vi med vår synd og ugudelighet har forvoldt deg til smerte - men velsign også denne stund slik for oss, at din lidelse må bringe oss legedom for våre hjerters sår, så vi kan si av hjertet: «- som bedrøvede, men likevel glade» ved å få se og tro, at du bar vår synd og straff, for at vi skulle få fred og evig salighet. Amen.

«Da Han kom til stedet, sa Han til dem: Be at dere ikke må komme i fristelse.»

Stedet hvor vår dyrebare frelser samlet seg med sine disipler (unntatt den ulykkelige Judas), kaltes Getsemane. Enhver sjel som Gud ved sin Ånd har fått brakt til erkjennelse av sin synd, nød og trang til frelse, vil bare navnet Getsemane bringe til å

fornemme, at dette er et hellig sted - for en slik sjel har fått øyensalve til å se, at de blodråper som dryppet av *Jesu hellige legeme i Getsemane, er til renselse* fra våre mange og store synder.

Da Han nå var samlet med sine disipler i denne hage, og snart skulle forlate dem for å gå til sin Far, formante Han dem til å være edrue og flittige i bønn - for Han visste, at den brølende løve, som går omkring og søker hvem han kan oppsluke, ville sette an på disiplene, nettopp nå i disse trengselens dager, for om mulig å få dem bort fra troen på Jesus og støtte dem i evig ødeleggelse. Men velsignet være Jesu navn, Han holdt trofast vakt over sin lille flokk. - Selv om den fikk sår og skrammer av ulvens klør, og især Peter, fikk likevel ikke denne grumme avgrunnsfyrste oppsluke dem.

Vi lærer av dette, kjære brødre og søstre, at det gjelder å stå på vakt i bønn og tro og alltid ha våre øyne rettet på det Guds Lam som bar vår og all verdens synd, dersom vi skal kunne stå imot djevelens fristelse og ikke bli et rov for hans grumme list og makt.

Det er merkelig, og noe som enhver redelig kristen får erfare, at når trengsler kommer, enten timelige eller åndelige, så er den listige Satan så snar til å innfinne seg med sine dommer. Han sier: «Ettersom dette

møter deg, så må du skjønne, at du ikke kan være et Guds barn.» Han forstår også å rulle opp vårt synde-register, og forsøker å ta våre synder og kaste dem i veien mellom oss og vår frelser, for at vi skal snuble over dem og ikke ha fri adgang til de velsignede naglegap og sår, som er en arm, fattig synders skjul.

Hvor stort blir det ikke da å ha et Getsemane og et Golgata å gå til, for med troens hånd å fange opp de velsignede blodstråper, som rant av Jesu hellige legeme for å tvette oss rene fra all vår synd. Så kan Satan lenge nok anklage oss for våre synder, vi skal ikke ta skade av det, så sant Herren får holde oss i ydmykhet ved Jesu føtter, så vi intet er i oss selv, men Han vårt alt i alle.

Kjære venner, la oss tenke på, hva

det har kostet vår frelser å forløse vår sjel fra synd, død og helvete.

Han måtte ligge på sine kne i rop og sterkt skrik, da alle helvetes makter stormet inn på Hans sjel og angsten ble så stor, at Han ba sin Far, om det var mulig, å ta denne kalk fra Ham.

- Men nei, Faderen måtte, dersom vi skulle bli frelst og få barnerett hos vår himmelske Far, svare «nei» til sin elskede Sønns rop og skrik og la Ham tømme denne bitre kalk til bunnen.

Da angsten steg til det høyeste, og da Han stred hardt med døden, ba Han sterkere, og svetten Hans ble som blodstråper som falt ned på jorden.

«Å, forunderlige kjærlighet, som ville lide i mitt sted for å skaffe meg fred og legedom for alle mine syndesår.»

Luther om preken:

Alle våre prekener skal sikte mot at dere og vi alle sammen skal vite og tro at Kristus alene er verdens eneste frelser og trøst, våre sjelers hyrde og tilsynsmann, likesom evangeliet helt og holdent peker på Kristus

Prekener på nett:

Nådeordet: www.ekris.net/naadeordet
og Dybde: www.dybde.org

Den sanne beredskap

Av J. P. Berg

Det er et lite ord av Herrens munn, vel kjent for liten og for stor, men så vanskelig å få rett tilegnet og fast innprentet – det er ordet: «Ett er nødvendig!»

Ett er nødvendig; det vil si: det er noe som i sammenligning med alt annet er det viktigste, som fremfor alt annet skal være gjenstand for vår tro, vårt håp, vår bønn, vår strid. Det er noe, om hvilket vi skal si til vår Gud: skal det så være, da ta bare alt det andre, men la oss beholde dette ene igjen! - Det er noe, om hvilket vi må bekjenne: har vi det, da har vi alt – mangler vi det, da mangler vi alt, da er det ikke noe vederlag.

Hva er da dette ene nødvendige? Det er Guds rike, at vi er og blir dette rikets barn, Guds barn, dette rikets arvinger, Guds arvinger og vår Herres Jesu Kristi medarvinger.

Men er Guds rike det ene nødvendige, da, venn, er det ikke nødvendig, at din formue og velstand vokser i dette år, men da er det nødvendig, at Guds rike kommer mer og mer inne i deg; at du vokser Kristi vekst i det indre menneske, at du blir rikere i troen, håpet og kjærligheten; da er det ikke nødvendig, at du i dette år fritas for dette livs byrder, møye og besvær,

men da er det nødvendig, at du ved Herrens nåde mer og mer frigjøres fra synden, som ennå bor og virker i deg, at du med mer troskap, i større årvåkenhet, i flittigere bønn følger etter Kristus under selvfornektelsens kors, det åk som er gagnlig, den byrde som skal være deg lett. - Da er det ikke nødvendig, at det ikke redes noe sykeleie i ditt hus dette år, at det ikke blir noe farvel mellom deg og noen av dine kjære, men da er det nødvendig, at du og dine bereder dere daglig i Jesu navn på et sykeleie, på et dødsleie, slik at dere, om Gud vil legge dere der, kan ligge godt der – bered dere til avskjed og skilsmisse, slik at dere måtte si verden og hverandre farvel som de som vet på hvem de har trodd og vet hvor de skal samles: hos Ham som vil at hvor Han er, der skal også Hans venner være – der hvor nådens rike er blitt til et uforgjengelig herlighetens rike.

- Medforløste, så la oss ikke begynne det nye år med vidløftige, atspredende verdslige tanker, ønsker, planer og bekymringer, men la oss gripe og fastholde det ord: «*Ett er nødvendig!*» og samle sinn og tanker i den bønn: «Komme *ditt* rike!»

Men er det ved Guds Ånd jeg driver ut de onde ånder, da er jo Guds rike kommet til dere. Mt. 12,28

Den trofaste løftegiver!

Han er trofast som gav løftet. Hebr. 10,23

Den som kommer til meg, skal jeg ingenlunde støte ut. Joh. 6,37

«*Støte ut!*» Min sjel! hvor ofte hadde du ikke fortjent å bli støtt ut! Du har ofte støtt din Gud bort - kunne Han ikke da ofte hatt grunn til å støtr deg bort? Jo! Han kunne ha kastet deg bort, for å fortæres av Hans vredes ild som en vissen og ufruktbar gren. Og likevel, til tross for all den utakknemlighet du har gjengjeldt Hans ufortjente overbærenhet med, erklærer Han ennå: «Så sant jeg lever, sier Herren Herren: Jeg har ikke behag i den ugudeliges død.» (Esek. 33,11).

Dine synder er kanskje uttallige som havets sand - tanken på deres avskyelighet er kanskje nær ved å overvelde deg - men vær stille! Din langmodige Gud venter på å kunne være deg nådig.

Å la deg bøye og dypt ydmyke av din synd, beslutt på ny å overgi deg til Herren, og når du slik kommer, da vil Han *ingenlunde* støte deg ut.

Fortvil ikke på grunn av dine mange synder og overtredelser - dine synder er vel store, men Kristi fortjeneste er enda større. Han er villig til å glemme alt det som er skjedd, dersom du bare ønsker å elske Ham og være Ham lydig. «Simon, Jonas' sønn, elsker du meg?» (Joh. 21,15).

Å! hvor forskjellig er ikke Guds dom fra menneskets! Etter slike synder ville menneskets dom ha vært: «Jeg vil ingenlunde motta deg!» Men det er bedre å falle i Guds enn i menneskers hender her - for Han sier: «Jeg vil *ingenlunde* støte deg ut!»

J.R. MacDuff

Kom i hu ordet til din tjener, som du har gitt meg å håpe på! Slm. 119,49

**Av nåde *alt* jeg får hos Gud fra først til sist,
 av nåde leges mine sår av legen Jesus Krist.**

Kristi kjærlighet

Av Johan Arndt 1555 - 1621

Da sabbaten var over, gikk Maria Magdalena, Maria, mor til Jakob, og Salome og kjøpte krydder, for å gå og salve Ham.

La oss da betrakte hvordan de fromme kvinner, Kristi venninner, finner livets duft i Kristi oppstandelse. De søker Herren av kjærlighet og troskap, at de måtte finne Ham legemlig, og se, de har Ham åndelig i deres hjerter.

Lengselen og attrå etter Kristus er en edel duft av Hans oppstandelse. De elsket Ham og derfor levde Han i dem - for Kristi kjærlighet er Hans liv i oss, Kristi kjærlighet er en søt duft av Hans oppstandelse, og den vekker opp tårekilden og åpner tårebrønnen.

Når et varmt regn faller på jorden, oppstår av regnet en god duft: slik også når man av Kristi kjærlighet gråter, da finner sjelen av det en søt, edel duft. *Den som har Kristus rett kjær, tenker ikke annet, ser ikke annet i troen enn **Kristus**.*

Disse kvinner tenkte ikke at det var umulig, at de kunne komme til Herren for vokterne og for den store stein som var veltet foran graven. Slik er det også med den som rett tror på Kristus, og har Ham rett kjær i sitt hjerte, den våger alle ting for

Hans skyld, akter verken gods eller ære, far eller mor, liv eller død, eller noen som helst fare. Akk, gi Gud at Kristi kjærlighet også var så stor i våre hjerter - for det kan ikke være noe bedre verken i himmelen eller på jorden, enn det å ha Gud og Kristus rett kjær.

Det er et salig, hellig menneske som er oppfylt av Guds og Kristi kjærlighet. «Jeg lette etter Ham, som min sjel elsker.» Men denne Kristi kjærlighet blir antent ved Den Hellige Ånd, og Den Hellige Ånd kommer ved Ordet. Så blir nå Guds ord i våre hjerter til ild, og av den grunn brenner våre hjerter og *det* er Kristi kjærlighet.

Slik har det vært med disse kvinner - de har tenkt: Akk, hadde jeg bare Herren, så ville jeg være tilfreds, så ville jeg la meg nøye - kunne jeg bare én gang se Hans hellige legeme, røre ved det og salve det!

Disse kvinner ville nå salve Herren likesom et dødelig menneske, uten å tenke på at Han selv er «*Herrens salvede*,» salvet med Den Hellige Ånd, ja med guddommens hele fylde, og av denne grunn har det vært

umulig at Hans aller helligste legeme, som var forent med Gud, skulle kunne forråtne. Derfor har Herren visstnok ikke behøvd noen jordisk balsam og salvelse.

Og da Herren nå er salvet med den evige Guds Ånds uforgjengelige balsam, og vi også er blitt delaktige i Hans salvelses fylde, så er også vi delaktige i Hans oppstandelses kraft, som det heter: *«Men hvis Hans Ånd som oppreiste Kristus fra de døde, bor i dere, da skal Han som oppreiste Kristus fra de døde, også gi liv til de dødelige legemene deres ved sin Ånd som bor i dere.»* Likevel har dette at de har villet salve Herrens legeme, vært et kjærlighetens og takknemlighetens tegn.

Kjære! si meg, når nå Herrens, din forlørsers legeme, lå der i en slik

skikkelse, ville da du også salve Ham eller innvikle og innsvøpe Ham i et rent, skjønt linklede? Jo visst! sier du, hvilken kristen ville ikke gjerne og med glede gjøre det? Nå, se da, er det ditt alvor, og er du en kristen, så har du Kristi legeme daglig stående for dine øyne, som er nakne og fattige, hungrige og tørste, levende og døde - salv dem, gjør barmhjertighet i mot dem, salv dem med barmhjertighetens olje, skjul eller bedekk dem, så har du gjort det mot Ham selv - for Han sier: «Alt dere gjorde mot én av disse mine minste brødre, det gjorde dere mot meg.»

Ta også på åndelig vis din Herres Kristi lik hen og innsvøp Ham i et rent linklede i din tro, så har du en dyrebar skatt som verden ikke er verd.

Tenk allerede nå på Skjærgårdstevnet på Fjordglimt i Bamble uke 29-2013

Sett av tid! Info v/Red.

Påmeldingsfrist 15 mai.

Oversikt over deltakere og program kommer i juninummeret.

Engler bærer nådebud

Av W. F. Besser

Da de kom inn i graven, så de en ung mann sitte der på høyre side, kledd i en hvit, lang kjortel, og de ble forferdet. Men han sier til dem: Frykt ikke! Dere søker Jesus fra Nasaret, den korsfestede. Han er oppstått, Han er ikke her! Se, der er stedet hvor de la Ham.

Mrk. 16,5-6

Engler er det som først forkynner ordet om oppstandelsen. Engler har i Det Gamle Testamente forkynt Messias' komme - engler har kunngjort Hans unnfangelse og fødsel - nå lyder forkynnelsen om Hans oppstandelse først fra englemunn.

Da Herren hadde overvunnet fristeren i ørkenen, da kom englene og tjente Ham - slik er da englene her for å tjene seierherren over synd, død og djevel, og fulle av glede bærer de deres skinnende klær til seierherrens ære.

Da Han ble født, sang englene under himmelen: *«Fred på jorden!»* De hadde ikke tatt feil av fredsfyrsten - nå er de her, ikke under himmelen, men som den forsonede jords venner og beslektede dveler de ved den oppstandnes grav og gjør det klart at alt, *« enten det er de som er på jorden, eller de som er i himlene, er blitt forlikt med Ham, da Han gjorde fred ved blodet på Hans kors.»*

**I Jesu åpne grav vi ser,
At alle engler til oss ler,
Og seierkranser binder -
Den dag vår sak og elende
Fikk en ende,
Da vår søte
Jesus Han sto opp av døde.**

Hvilken glede må det ikke ha strålt fra engelens ansikt! For gleder de seg endatil over en synder som omvender seg, hvor mye mer skal de da ikke glede seg over den forløsning som er blitt hele verden til del ved Kristus.

«Her er det gått i oppfyllelse,» sier Løhe, «hva Herren har sagt: Dere skal se engler stige opp og stige ned over Menneskesønnen. Likesom himmelstigen i ørkenen ved Betel reiste seg ved Jakobs hode, og engler steg opp og ned, slik er her et nytt Betel av en høyere art: hvor det drepte Lams hode er lagt, der stiger englene opp og ned, der kan man med større sannhet og i dypere betydning enn hva den våknende stamfar angår, si: «Hvor forferdelig er ikke dette sted! Her er sannelig Guds hus, her er himmelens port.»

Her nærmer himmelske ånder seg, ikke i et syn, men synlige for det alminnelige øye, ikke i nattlig drøm, men i Guds klare morgenlys.

Det er altså ikke bare en hemmelig forbindelse mellom himmel og jord mer - atskillelsen og splittelsen mellom de salige ånder og de syndige mennesker er borte: en åpenbar og fullkommen forening mellom englene og menneskene er tilveiebrakt. De omgås menneskelig med mennesker, inntil menneskene engang skal omgås på englevise med engler.

Det Gud i begynnelsen hadde sammenføyd, det som Satan ved synden hadde atskilt, det som siden fra begge sider har lengtet etter hverandre, har gjenfunnet hverandre, og ved Jesu grav nærmer de seg hverandre. Og hellig og yndig er foreningen. Englenes ydmyk-skjønne vennlighet og velvilje ved å befordre menneskenes frelse, de arme og falne, men til salighetsarven kalte menneskers frelse, viser seg så klart. De velvillige ånder gleder seg så mye ved å bidra til at de som var blitt så ulykkelige ved synden, skulle få del i englenes egen, evige lykke.

Ordet og forkynnelsen om oppstandelsen blir det middel som forbinder himmelen med jorden, englene med menneskene.

Herren er oppstanden! d.e.: Døden

er overvunnet og oppslukt til livet, forbannelsen er tatt bort, Gud er forsonet: Alt det Satan hadde fordervet, er nå gjort godt igjen, og ikke helvete, men himmelen, ikke djevelen, men englene, er fra nå av den forløste menneskehets evige omgang.

Det gleder englene seg over, det jubler deres glade kor over: nå vil syndere under deres lovsanger ofte omvende seg, og mange Lasarus-sjeler være å ledsage til det evige

hjem. Inntil dagenes ende varer nå de himmelske ånders glede og jubel over Jesu seier og

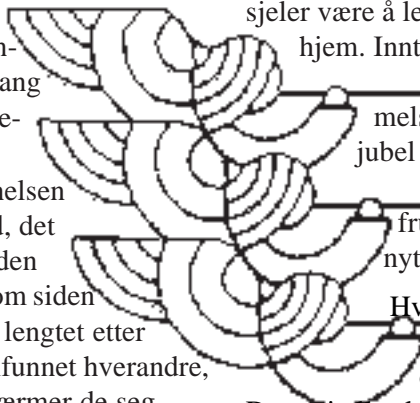
over dens frukt, som menneskene nyter.

Hvem skal da forkynne menneskene dette om ikke englene selv?

Det er i alle skapte verdener ingen mer villige og gladere forkynnere å finne for dette glade budskap og ingen mer troverdige.

«Hvor fagre er på fjellene hans føtter som kommer med gledesbud, som forkynner fred, som bærer godt budskap, som forkynner frelse, som sier til Sion: Din Gud regjerer!»

Gled dere, dere Sions barn, ved de fromme budbringere og byd dem: Velkommen! Velsignet være de, våre venner fra himmelen som brakte oss det første budskap om Guds Sønnens menneskevorden og det første

budskap om Hans oppstandelse! De hellige mellomledd mellom himmel og jord, velsignet og priset være de av oss urene skapninger for all den kjærlighet som de har vist oss og hele vår slekt fra den Herre Messias' dager av - og engang, når våre sjeler og legemer blir fullkomment fri fra alle bånd, skal det bli en annen pris og velsignelse.» Så langt Løhe.

Kvinnene ble redde, men ikke som vokterne ved graven, som den tause engel skremte bort.

Vel ble de redde, for englenes himmelske, hellige glans falt på deres syndige naturs mørke - men de var likevel mottagelige for det tilsagn: «*Frykt ikke!*» som englene her - likesom også ellers, hvor de nærmer seg syndere - begynner sin tale med. Da de forferdete kvinner løftet opp sine øyne igjen, ser de en av englene som en ung gutt, sitte ved den høyre side.

«En yngling ser de,» sier en kirkefader, «for at de skal betrakte vår oppstandelses evigvarende ungdom - for oppstandelsen kjenner ingen oldinger, og den evige fullendelse eldes ikke.»

Engleynglingen er fortrolig med kvinnens lengsel. Jeg vet, sier han, at dere søker Jesus fra Nasaret, den korsfestede! Han kjenner godt den herlighetens Herre som alle engler tjener, også som den fattige nasareer,

som den korsfestede, og idet han har forkynnelsen om Hans oppstandelse på leppene, kaller han Ham med Hans fornedrelesnavn, etter den skikkelse som var dypt innprentet i de kvinnenes hjerte som hadde stått under korset. Som om han ville si: «Jeg vet godt, at dere bærer den korsfestedes bilde i hjertet - også vi engler skuer Hans vunder og tilber Ham som det ofrede lam - men vi tilber Ham som den levende - og dere? - hvorfor leter dere etter den levende blant de døde? Han er den *levende!*»

Han er ikke den levende, fordi Han er oppstanden - men Han er oppstanden, fordi Han er den levende.

Tror du på Jesus fra Nasaret, den korsfestede som på den levende Guds Sønn, da forstår du englenes undrende spørsmål: «Hvorfor søker dere den levende blant de døde?»

Dette spørsmål tør man nok kalle en botspreken. Det treffer kvinnenes ennå så jordiske sinnelag, og deres dorske hjerter til å tro. Men en så deilig botspreken som denne er ellers aldri blitt holdt. For hva kunne vel være kjærere for Jesu disipler enn å gjøre bot, det vil si, oppgi det sinn som søkte Jesus blant de døde - altså oppgi en villfarelse som gjorde dem usalige og elendige.

Likevel, se bare rett til bunns i alle Skriftens fordringer om omvendelse, om ikke samtlige av dem inneslutter

i seg den samme søte kjerne, slik at du med tusenfoldig glede skal gjøre bot for de synder som gjør deg ulykkelig og usalig.

Engelen er en rett evangelisk

forkynner. På botsrøsten følger straks et herlig evangelium: «Han er oppstått, Han er ikke her!»

Ikke på dødsstedet, ikke i graven er Han - Han er i livet og i herligheten, så søk Ham der!

**Han lever, og jeg skal få bringe
Hans venner det salige ord -
tenk, jeg som er ringest blant ringe,
den minste Han kjenner på jord.
Tenk, jeg skal Hns hilsen frembære,
å kunne jeg synge det ut!**

**|: Mer kunne ei engler begjære
enn gå med så salig et bud. :|**

Kristus som sonoffer

Av A. W. Greve

Nåde være med dere og fred fra Gud Fader og vår Herre Jesus Kristus, 4 han som gav seg selv for våre synder for å fri oss ut fra den nåværende onde verden, etter vår Guds og Fars vilje. 5 Ham være ære i all evighet! Amen. Gal. 1, 3 – 5

Kristus som sonoffer – det er jo først og sist: Kristus i Hans store lidelse, Kristus som Han går der fra Getsemane til Golgata. Der ser du

Ham som det Guds lam, som bar verdens synd - der ser du din synd, hvor stor den er - der ser du Guds kjærlighet, hvor underlig den er.

Følg Ham et øyeblikk på Hans lidelsesgang! Følg Ham inn i hagen, hvor Han begynner å bedrøves, skjelve og engstes, hvor Han klager: Min sjel er bedrøvet inntil døden! Hvor Han ber disiplene våke med Ham, hvor Han roper til Faderen tre ganger, at denne kalk kan gå fra Ham om det er mulig, hvor Han strider hardt med dødsangst, så Hans svette ble som blodstråper som falt ned på jorden.

Ser vi ikke her vår synd, hvor stor og forferdelig den er? Ser vi ikke her Guds kjærlighet, hvor dyp den er, hvor underlig den er?

Stans foran Judas, en av det tolv! Herren hadde gjort alt for å frelse også ham. Men Judas lot synden herske over seg og modnedes til forherdelse.

Nå kommer han da, Judas, en av de tolv i spissen for soldatene og yppersteprestenes og fariseernes tjenere med bluss og lykter, sverd og stenger - han forråder sin frelser med et kyss. Her ser du synden. Slik er den, når den får herske i hjertet og modnes i forherdelse. Er den ikke forferdelig? Men her ser du også Guds kjærlighet. Ikke sant? Den er uutgrunnelig dyp og underlig. Han knuser ikke disse sine fiender, slik som Han jo så lett kunne det, med et pust av sin ånde. For Judas lar Han endatil ennå en gang, sin kallende og advarende røst lyde: Venn, hvorfor er du her? Judas, forråder du Menneskesønnen med et kyss?

Kast et blick på disiplene! De tar alle anstøt av Ham. Visstnok skjer det et svakt forsøk på å forsvare Ham: «Herre, vil du at vi skal slå til med sverd?» Peter slår også til - men det var bare et overilelsens og fortvilelsens sverdslag. De forlater Ham alle og flykter. Og siden fornekte Peter sin Herre og sverger på at han aldri har kjent det menneske. Synden er dog ussel og jammerlig, fæl og avskyelig?

Men Guds kjærlighet? Ja, den er underlig. Jesus, Han slår ikke hånden av sine skrøpelige disipler, Han forkaster dem likevel ikke, Han forlater ikke dem. Nei, Han ber for dem: Leter dere etter meg, så la disse gå. Og siden sendte Han den falne Peter det frelsende blick som bringer ham inn i den bedrøvelse etter Gud som virker omvendelse til salighet.

Følg Ham videre på Hans lidelsesgang! Følg Ham til ypperstepresten og det høye råd! Gå med til landshovdingen Pilatus. Still deg i flokken som omringer Ham. Hvordan behandler de Ham? Hvordan anklager og dømmer de Ham? Hør hvordan mengden skriker og larmer! Se hvordan øynene luer av fnysende hat! Her kommer synden frem i mangfoldig skikkelse, her ser du klart og utilslørt dens sanne vesen, her hvor den får lov til å slippe seg riktig løs, her hvor den slår ut i full villskap. I sannhet, den er stor og forferdelig.

Det er på tide å stanse, før det kommer så langt, å vende om og slå inn på en annen vei, den som Jesus viser deg, korsfestelsens vei, korsfestelsen av lystene og begjæringene og lidenskapene, de som strider imot sjelen.

Men Jesu kjærlighet, den er likevel større enn alt, den er i sannhet dyp og forunderlig. Ennå vitner Han for dem om seg selv som den levende Guds Sønn og som sannhetens konge og vitne. Ennå gjør Han forsøk på å smelte de harde hjerter.

Følg Ham på veien til Golgata! – der hvor Han bærer det tunge kors. Se, nå er Han riktig en jammerens og smertenes mann, som Han går der med den tunge byrde på den hudflettede rygg, med den skarpe tornekorne om den blottede isse, mens blodstråpene ruller ned ad de dødsbleke kinn.

Stå stille en stund under korset! Se Ham henge der mellom himmel og jord midt imellom de to røvere, mens hån og spott visler rundt omkring Ham. Ennå ber Han for dem: Far! – forlat dem for de vet ikke hva de gjør! – Her har du lidelsens høyeste punkt. Her hvor Han roper: Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg? Her lider Han den hellige, den rene, den uskyldige, gudsforlathetens fryktelige kvaler, helvetsstraffen i hele verdens sted.

Synder! Hva sier du, hva tenker du om dette: «Kristus som sonoffer?»

Ser du din synd, hvor stor den er, hvor forferdelig den er? Dette er dens utgang, dette er dens dom. Og nå heter det: «Den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har trodd på Guds enbårne Sønns navn.» (Joh. 3,18).

Vil du da leve lenger i synd? Vil du ikke heller søke et fristed hos din frelser, hos Ham *som gav seg selv hen for våre synder?*

Ser du din frelsers kjærlighet, hvor dyp, hvor underlig den er? Den er større enn alt i verden, sterkere enn synden, sterkere enn døden. Derfor bar Han din synd, derfor tok Han din dom på seg, derfor ble Han *et sonoffer for deg.*

Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus - som ikke vandrer etter kjødet, men etter Ånden. Nei, de kan juble og syng: «Død, hvor er din brodd? Død, hvor er din seier? Gud være takk, som gir oss seier ved vår Herre Jesus Kristus!» (1 Kor. 15,55 og 57). Ja, for *Han «gav seg selv hen for våre synder,» Han ble et sonoffer for oss.*

Nåde og fred er derfor kommet ned til oss fra Gud Fader, hvem ære være i all evighet! Amen.

Abrahams barn - Abrahams gjerninger

Av Einar Kristoffersen

31. Jesus sa da til de jøder som var kommet til tro på Ham: Dersom dere blir i mitt ord, da er dere i sannhet mine disipler. 32. Og dere skal kjenne sannheten, og sannheten skal frigjøre dere. 33. De svarte Ham: Vi er Abrahams ætt og har aldri vært treller under noen! Hvordan kan du da si: Dere skal bli fri? 34. Jesus svarte dem: Sannelig, sannelig sier jeg dere: Hver den som gjør synd, er syndens trell. 35. Men trellden blir ikke i huset til evig tid. Sønnen blir der til evig tid. 36. Får da Sønnen frigjort dere, da blir dere virkelig fri. 37. Jeg vet at dere er av Abrahams ætt. Men dere søker å drepe meg, fordi mitt ord ikke får rom hos dere. 38. Jeg taler det jeg har sett hos min Far, og dere gjør det dere har hørt av deres far. 39. De svarte og sa til Ham: Vår far er Abraham! Jesus sier til dem: Var dere Abrahams barn, da gjorde dere Abrahams gjerninger. 40. Men nå søker dere å drepe meg - et menneske som har sagt dere sannheten, den som jeg har hørt av Gud. Det gjorde ikke Abraham.

Joh. 8, 31 - 40

Jesus er her i møte med en flokk mennesker igjen. Igjen og igjen møter vi Ham i møte med mennesker, noen ganger store skarer og andre ganger bare ett enkelt menneske, eller iallfall noen ganske få. Men alltid talte Han, ikke *med* dem, men *til* dem. Også når Han tilsynelatende talte med et menneske, som for eksempel med kvinnen ved Sykars brønn, talte Han i virkelig *til* henne. For Jesus har et budskap å forkynne den enkelte! Som det står om en menneskemasse i Markus-evangeliet, at «Han talte Ordet til dem!» (Mrk. 2,2). Og det samme

vitnes om Hans etterfølgere blant annet i Ap.gj. 14,25: «De talte Ordet i Perge!»

Altså ikke ord til dem, men Ordet! Selv om Han talte ord til dem, var alltid målet med det å formidle Ordet! Altså et helt bestemt budskap.

Han kaller det også Sannheten, og denne Sannheten skal frigjøre dere, sier Han. Også her i denne forsamling som er til stede nå! Ordet skal frigjøre deg! Ordet skal sette deg i frihet! Den frihet Han beskriver som å bli *virkelig* fri.

Du vet, en fange i et fengsel kan ved god oppførsel få stadig friere forhold - det er det vanlige - men han blir ikke virkelig fri før forbrytelsen er sonet etter den utmåling av straff som loven har krevd. Altså, stadig friere, men bare innenfor et fangenskap.

Det er altså ikke den type frihet Jesus er kommet til jord - til mennesket - med. Det kan du få inntrykk av, når du ser på mye av dette som kalles kristendom, men det er feilslått!

Når Gud har gitt deg frifinnelsesdom i en annen person, som evig kommer til å leve som et vitne om det, da kan du spørre om du er virkelig fri i Ham! Hva er det da som noensinne kan dømme deg, annet enn at du vender deg bort fra dette i vantro?

Men er det sant som Jesus sier - og det vil du vel ikke benekte - at sannheten skal frigjøre deg, da er det jo bare én - ikke to, men én ting som er nødvendig! Nemlig at du får del i sannheten! «*Ett* er nødvendig,» sa Jesus.

Nå forsøker Han i sin kjærlighet og mildhet å formidle dette til disse villfarne menneskene, som trodde de var Abrahams barn, og som også trodde på Jesus med en slags tro. Men hva gjør de, nettopp som en reaksjon på selve kjernen i saken? Jo, de hevder å allerede være fri!

De hevder å allerede ha del i det som Jesus taler om! Det vil også si at de hevder å kjenne sannheten allerede! Her har altså ikke Jesus noe nytt å bringe dem, mener de.

Med andre ord sier de: Er det dette du har å komme med Jesus så har vi altså ikke bruk for det, for vi har det allerede! Vi er Abrahams barn! Det var betegnelsen de brukte på seg selv. Men når Jesus taler om dem, taler Han om dem som Abrahams *ætt*, men ikke *barn*! For det å være Abrahams barn, det har å gjøre med noe mer enn bare en kjødelig avstamning. Det er å ha del i den samme tro, den samme åpenbaring som Abraham. Det er å ha samfunn med Gud! Og jeg vil også beskrive det slik: Det er å kjenne sin frifinnelsesdom! For det er å kjenne sin frelser!

Jesus sier det likesom slik: Dersom dere virkelig er Abrahams barn, da er det jo en merkelig ting dette at dere ikke også gjør Abrahams gjerninger!

Men hva er nå disse Abrahams gjerninger for noe da?

Jesus taler like ut om disse menneskene her, som noen som vil drepe Ham, som noen som står Ham etter livet, og så gir Han grunnen for hvorfor det er slik fatt med dem: «- fordi mitt ord ikke får rom hos dere.» (v.37). Da er vi inne på hva Abrahams gjerninger er for noe. Du må ikke la deg forvirre av at det

kalles gjerninger. Hos Abraham fikk Herrens Ord rom! Abraham tok imot Herrens Ord! Eller som det står: «Abraham trodde Gud!» (Rom. 4,3; Jak. 2,23).

Han angrep altså ikke den som forkynte ham sannheten, men bøyd seg for den, og tok imot den, som Jesus fremstiller det her: «Men nå søker dere å drepe meg - et menneske som har sagt dere sannheten, den som jeg har hørt av Gud. Det gjorde ikke Abraham.» (v.40).

«Jesus svarte dem: Sannelig, sannelig sier jeg dere: Hver den som gjør synd, er syndens trell. Men trellden blir ikke i huset til evig tid. Sønnen blir der til evig tid.» (v.34-35).

Du, har du noen gang syndet? Ja, sier du! Men hvorfor det? Det skulle vel ikke være slik at du ikke kan la være? At du prøver å la det være, men får du vet ordet av det glipper det. Så kom det onde ordet som aldri skulle vært sagt. Uten at du har registrert det engang, oppdager du plutselig at du allerede lenge har sittet og tenkt urene tanker. Eller nedsettende og dårlige tanker om et annet menneske osv. Svar nå ærlig: Kan du la være å synde i tanker, ord og gjerninger fra dette øyeblikk av og inntil du er fremme i himmelen?

Kanskje er du så mye av sannheten at du umiddelbart vil si: Å nei! Aldri!

Men hva er du da? Da er du jo syndens trell! Ingen herre ville la sin slave bestemme over seg! Så er det altså synden som er herre og du trell! Som Paulus sier: «Solgt til trell under synden!» (Rom.7,14).

Men så lyder da Jesu alvorlige ord: «Trellden blir ikke i huset til evig tid!» (v.35). Dette er sagt deg av Ham som er sannheten! Ser du da ikke at du må over i noe helt annet? En tjener i huset blir da ikke barn ved å begynne å kle og te seg som barna!

Disse «alvorlige kristne» som vil slite seg frem på himmelveien - jeg har bare et budskap til dem når de er kommet til stadium 10: Dere må ta i litt mer! Når de er kommet til stadium 20: Dere må ta i litt mer! Og når de har nådd stadium 50, da har jeg bare ett budskap til dem: Dere må ta i litt mer! Når de har nådd stadium 500, da har jeg bare ett budskap til dem: Dere må ta i litt mer! Når de har nådd stadium 1 million, da har jeg bare ett budskap til dem: Dere må ta i litt mer! For på den veien blir det aldri noe annet budskap!

Du må bli barn! Barn av Gud! Ikke noe mindre, og heller ikke noe mer! Og «Han unte deg i Kristus barnekåret!» Hør: «Dette er vitnesbyrdet at Gud har gitt oss evig liv, og dette liv er i Hans Sønn.» (1 Joh. 5,11).

«Får da Sønnen frigjort dere, da blir dere virkelig fri.» (v.36).

Bli i det ordet du har hørt om Jesus! Da blir du virkelig fri. Og hvilket ord har du nå hørt om Jesus da? Jeg skal forkynne deg hvilket ord *jeg* har hørt:

Han i hvem Faderen, den evige Gud og alles dommer, har gitt meg fri-finnelsesdommen! Han som tok staffen på seg! Ikke en hvilken som helst straff, men nettopp min, og det én gang for alle! (Hebr. 9,12; 10,10).

Herre, nå lar du din tjener fare herfra i fred

Av Jakob Traasdahl

Kan dette uttrykk passende betegne dette: å dø? Visstnok ikke for de fleste mennesker, men for gamle Simeon passet det.

De fleste mennesker imøteser sin død som en grusom nødvendighet – og kan vi undres på det? De har sitt himmerike i den nærværende verden – rikdom, ære, lystenes tilfredsstillelse, dette er deres alt i alle, og mens de da er midt oppe i alt dette, eller mens de forventningsfulle søker å skape seg slik ussel jordisk lykke, kommer døden uventet over dem, og det lyder: «Beskikk ditt hus, du skal dø,» eller «gjør regnskap for din husholdning.» Under dette våkner kanskje de gyseligste anelser der inne i samvittigheten. Anelser om at døden med sitt fryktelige følge har innfunnet seg for føre sjelen til et evig fengsel.

- Å, kan man da undres over, at døden ikke kan være en fredsvandring for slike? Eller om nå samvittigheten er så fullkommen sovende, at ikke engang de gnister som ulykkevars-lende pleier å flagre inn i dens mørke

soverom ved dødens ankomst, formår å sende noen glimt inn for å vekke anelser om den ulykkelige tilstand, så er det allikevel fælt for disse arme, som nå skal byde farvel med alt det som har vært av noen virkelig interesse og betydning for dem, og så stige ned i dødens flod. Uff ja, det må være fælt å dø i den tilstand. Men en kristen – en som allerede på denne side av dødens flod har begynt å se inn i forholdene i evigheten og som er blitt fortrolig med Ham som er livets og dødens Herre, skulle vel han frykte for døden? Regner ikke Paulus døden til de kristnes mange privilegier, når han sier: «Døden er deres,» og var det ikke så med apostelen, da han, selv om han var fanget i Rom, kunne syng sin svanesang om at han hadde stridd den gode strid, fullendt løpet og snart skulle ha seierskransen på sitt hode, og når han triumferende vender seg mot død og helvete med dette seiersrop: «Død, hvor er din brodd? Død, hvor er din seier?»

Returadresse:
Alt av nåde!
Eklundbakken 11
N-3770 Kragerø

Herrens tuktt Av Marius Giverholt

For den Herren elsker, den tukter Han. Hebr. 12, 6

Intet barn er så lydige at det aldri trenger tuktt. Og Guds barn er dessverre ofte ulydige mot Hans Ånd. Derfor må de ofte få føle Herrens tunge hånd. Men det er kjærligheten som tukter, det er farshjertet som ikke vil miste oss. Farsøyet ser at vi er på avveier, og når vi ikke vil følge Hans lokkende og formanende røst, tukter Han, fordi Han elsker oss.

Hjertet kan nok klage, og iblant knurrer vi. Men siden, når vi ser nåden i dette, da kan vi endatil takke. Og i himmelen, hvor skal vi da ikke takke nettopp for korsets velsignelse!

Alt av nåde! er et frittstående blad på luthersk grunn, som sendes gratis til alle som **ønsker** å motta det. «Luthersk grunn» vil si at stykkenes **innhold** er i samsvar med den lutherske lære og bekjennelse.

Bladet tar sitt utgangspunkt i budskapet som forkynnes på websiden «**Nytt Liv!**» www.ekris.net

Bladet har fremfor alt et sjelesørgerisk sikte, og ønsker å oppnå det ved det eneste middel gitt til dette - nemlig Guds ord i lov og evangelium.

Ønsker også å formidle noe av den kraft og den trøst Herren har gitt oss i vår «arv,» - den eldre litteraturen, og bruker derfor en del av denne i bladet.

Ønsker du ikke å motta bladet i fortsetningen, sender du det bare tilbake til returadressen.

Utgiver:

Einar Kristoffersen

Tlf.: 35 99 08 45

E-post: bladet@tele2.no

Ønsker du å være med på å holde bladet oppe og spre det til andre, kan du gi din gave på **Bladets girornr.:** 9722 22 6588 Sverige (SEB): 5174-00 487 41

NB! Vennligst gi beskjed ved adresseforandring i god tid, da postens ettersendingsperiode er svært begrenset!

Alt av nåde!
www.bladet.org